

เรามาจับฮั้วกันเถอะ

พันเอกพินิจ ตั้งสกุล

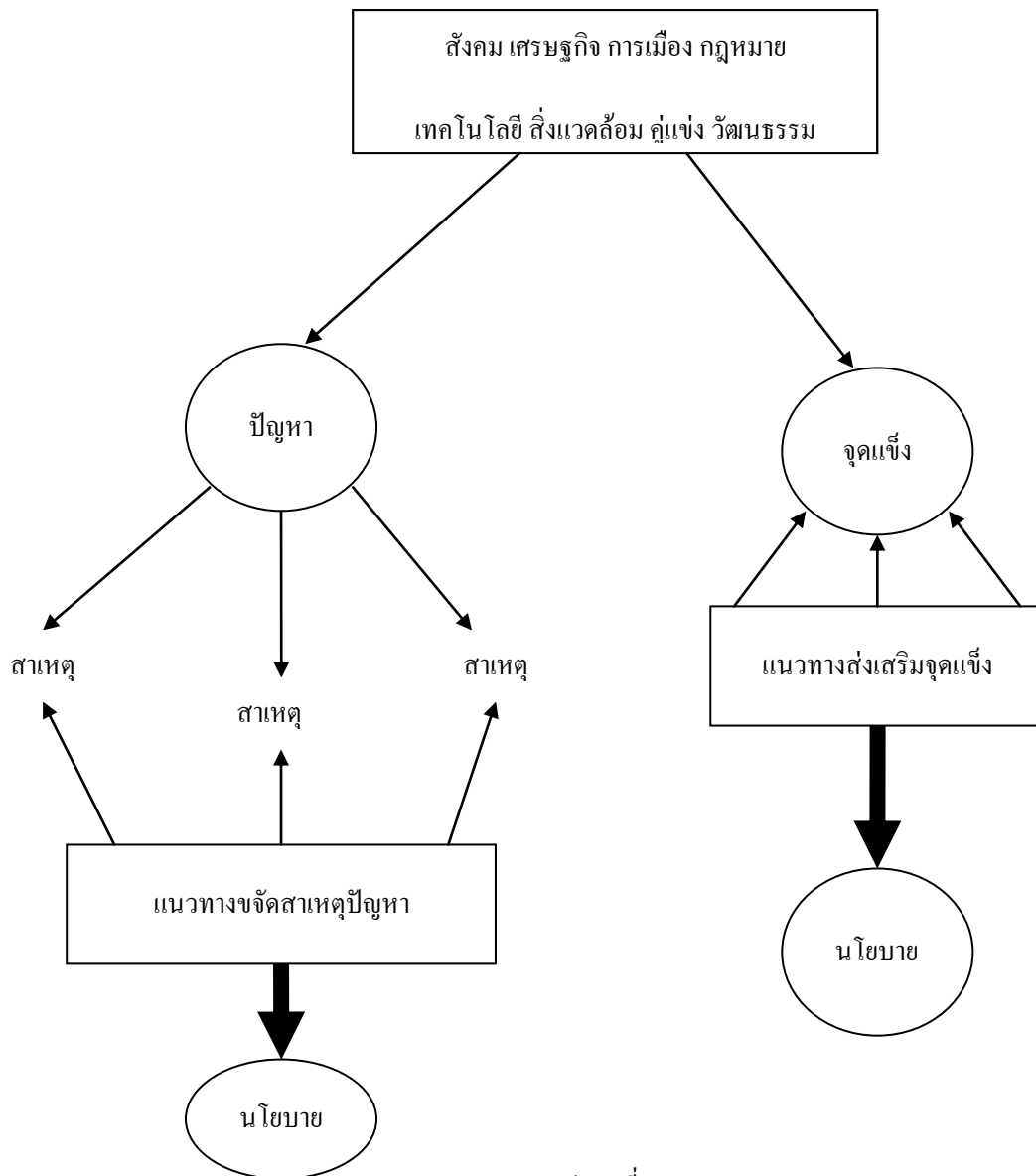
สมัยเป็นนักเรียนถ้าจัดลำดับความขี้เกียจในรุ่นละก็ ผมไม่อายุใครติด Top 5 แน่แน่นอน เพราะฉะนั้นผมจะไม่มีทางเขียนหนังสือเด็ดขาด หากไม่ใช่เวลาสอบ แต่เวอร์กรรมมีจริงครับ พอแก่ตัว ถูกบังคับให้เขียนหนังสือ เพราะตำแหน่งที่นั่งทับอยู่ หน่วยบังคับว่า ต้องเขียนบทความแพร่ความรู้ให้แก่นักทั่วไปด้วย เฮ้อ ไร่ความรู้ก็มีแค่ทางอิงจะเอาอะไรมาเขียน และเมื่อเขียนออกไปใครจะอ่านรู้เรื่องบ้างหนอ เวอร์กรรมๆ เอาละครับ ไหนๆก็ไหนๆแล้ว ก็จะไม่เอาทางอิง ออกมาเล่าให้ฟัง โด ยมีพื้นฐานมาจากตำรับตำรา บ้าง มาจากแนวคิดและประสบการณ์ของตนเองบ้าง รวมทั้งจากแนวคิดของผู้รู้ท่านอื่นๆ ขอเตือนไว้ก่อนละครับว่า หากท่านผู้ใดอ้างอิงบทความนี้ในการสอบอาจติด F ไปได้ครับ

ท่านผู้อ่านคงสงสัยครับว่า มีเรื่องให้เขียนตั้งเยอะแยะ แต่ทำไมเขียนเรื่องฮั้ว เพราะผมคิดว่า การที่บ้านเมืองเราวุ่นวาย แย่งชิงอำนาจบริหารกันอยู่ทุกวันนี้ ส่วนหนึ่งขอเน้นย้ำนะครับว่า ส่วนหนึ่ง ต้องการเข้าไปมีผลประโยชน์อันได้จากการฮั้ว ข้อพิสูจน์แนวคิดนี้ก็คือ เวลาเลือกตั้งที่ไร มีการร้องเรียน การซื้อเสียงทุกที่ เงินที่ซื้อเสียงก็มากมายหลักร้อยล้าน พันล้าน น ไม่เหมือนกับซื้อขนมครกซะเมื่อไร จะมีเทวดาหน้าไหนครับที่ยอมเสียเงินขนาดนั้นเพื่อเข้ามาบริการ รับใช้ประชาชน โดยไม่หวังผลประโยชน์ตอบแทน ถ้ามีก็บอกหน่อย จะได้กราบไหว้บูชา ปฏิวัติที่ไรก็อ้าง เพื่อปราบปรามนักการเมืองที่ทุจริต แต่ขอโทษครับ ไม่เห็นทำได้สักครั้ง มีแต่ปฏิวัติที่ไรก็หนักข้อขึ้นเท่านั้น ว่าเหว่า วังเวง จริงๆครับ

เมื่อมีนักการเมืองระดับชาติเป็นตัวอย่าง นักการเมืองท้องถิ่นก็เจริญรอยตามบ้าง เดี่ยวจะหาว่านายกเล็กไม่พัฒนาเหมือนลูกพี่ ในหัวงที่มีงบประมาณมากกว่าแบ่งปันกันลงตัวก็ไม่มีเรื่อง แต่ปีไหนได้งบประมาณน้อย ก็ยังกัน ในอดีตมีคนแปลความหมาย อบต. ว่า ออกบ้านตาย หรือ ไม่ก็ อดทุกบาททุกสตางค์ สังเกตให้ดิ้นะครับว่า ผมใช้คำว่า “ มีงบประมาณ มาก ” แต่ไม่ใช้คำว่า “ เศรษฐกิจดี ” เพราะว่าทั้งสองคำมีความหมายแตกต่างกัน แต่มีความสัมพันธ์กัน หากเราปล่อยให้บ้านเมืองเป็นแบบนี้โดยไม่ช่วยกันแก้ไข การแย่งชิงอำนาจก็จะยิ่งรุนแรงยิ่งขึ้น วุ่นวายขึ้น การแก้ไขในเรื่องการสรรหาหรือเลือกตั้ง เพื่อให้ได้คนเก่งและดี เข้ามาบริหารประเทศ ขออย่าต้องทั้งเก่งและดีนะครับ ปล่อยให้เป็นเรื่องของนักกฎหมาย นักประชาธิปไตย นักวิชาการ นักการเมือง และทหาร เขาว่าไปเถอะครับ ส่วนพวกเรา ชาวพนักงานสอบสวน และชาวบ้านเต็มขั้น ก็ช่วยบ้านเมืองในเรื่องนี้ได้ โดยช่วยกันจับพวกฮั้วมาดำเนินคดีให้ได้ หากสามารถ โคนรายใหญ่ๆ ได้ สัก 3-4 เจ้า ผมก็อยากดูว่า จะมีใครกล้าลงทุนซื้อเสียงเป็นร้อยล้าน พันล้าน แล้วต้องมานอนในคุก ทรัพย์ก็ถูกยึด อยากดูจริงๆครับพี่น้อง อย่าไปหวังหน่วยงานหนึ่งหน่วยงานใดที่จะแก้ปัญหานี้ได้ โดยเฉพาะหน่วยงานที่

สร้างภาพคู่สะอาดเป็นของโยไปทุกชุมชน ผมเจอมากับตัวเอง แล้ว ล่อกันชะ โจ่งครึม ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ
เสียดายนิดเดียวจับง่ายไปหน่อย

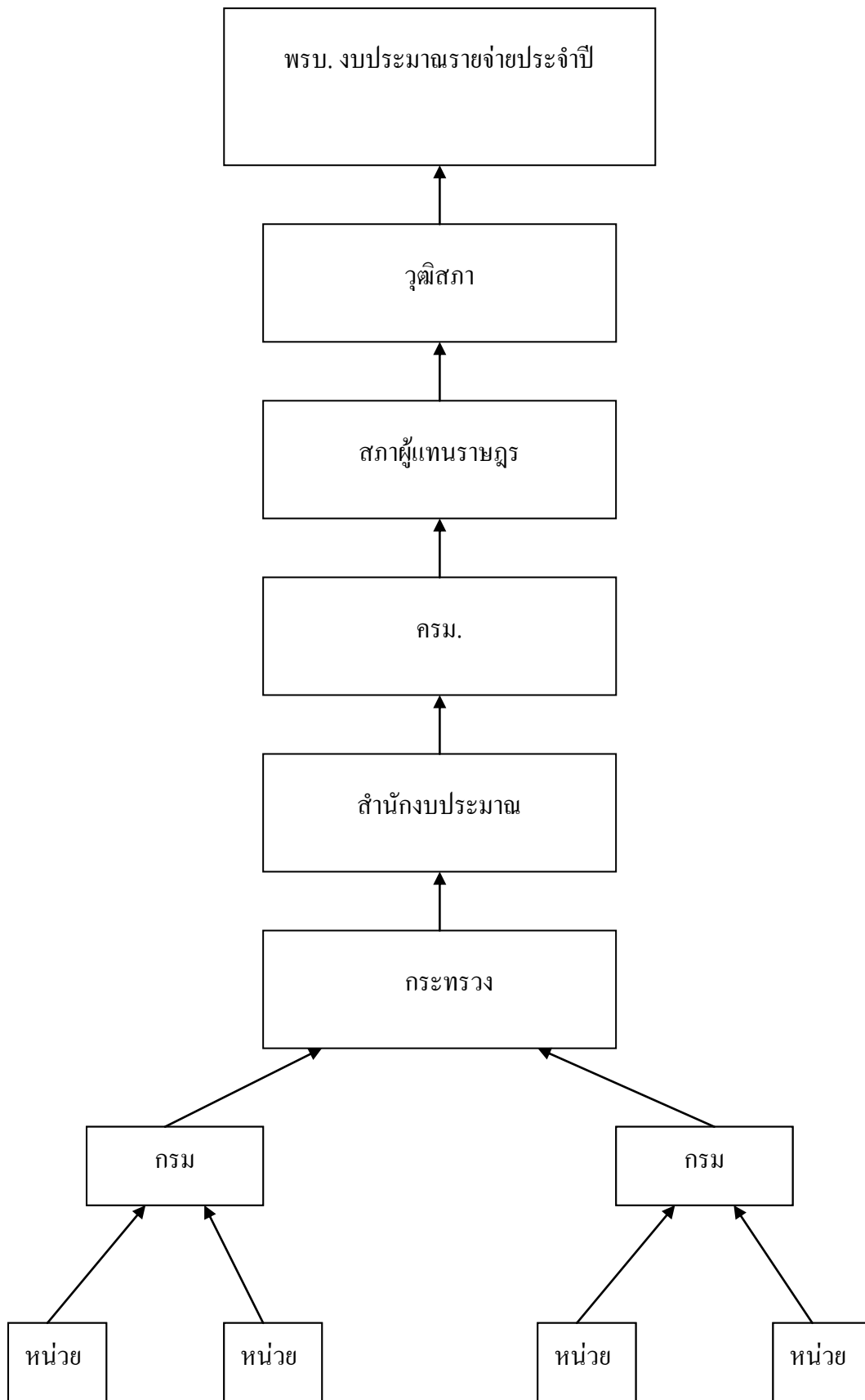
พูดถึงเรื่องฮั่ว แล้ว ไม่พูดถึงข้า ราชการก็ดูจะบกพร่องไป เหมือนดำน้าพริกแล้ว ไม่ใส่น้ำปลา จาก
ประสบการณ์ พบว่า การฮั่วไม่สามารถเกิดขึ้นได้ถ้าไม่มีข้าราชการร่วมมือด้วย พี่น้องข้าราชการท่านใดปลั่ง
พลาดไป กลับตัวกลับใจเถอะครับ เวลาเกษียณจะได้นอนตาหลับไม่ต้องนอนสะดุ้งไปทั้งชีวิต กังวลว่า
เมื่อไรหม ยศศาลจะมา ได้ไม่คุ้มเสียหรอกครับ เขียนมาตั้งยาว ชาวบ้านทั่วไปที่มีใช้หนักกฎหมาย มิใช่
พนักงานสอบสวน จะรู้ไม่เห็นว่าฮั่วคืออะไร เผลอผมไม่ใช่หนักกฎหมาย จึงขออธิบายแบบภาษาชาวบ้านแล้ว
กันว่า การฮั่ว คือ การกระทำความผิดต่อ “พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับกา รเสนอราคาต่อ
หน่วยงานของรัฐ พ.ศ.2542 “สรุปสาระสำคัญของกฎหมายดังกล่าว ก็คือ ผู้ใดร่วมกันกระทำการใดๆ
เพื่อมิให้มีการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรม ผู้นั้นมี ความผิด บางท่านอาจจะกังวลว่าจะดูอย่างไรว่ามันแข่งขัน
ราคาอย่าง ไม่เป็นธรรม ใจเย็นๆครับ เดี่ยวผมจะค่อยๆเล่าไป อย่างที่เกริ่นไว้ครับว่าเราจะเอาตัวใหญ่เราก็
ต้องดูภาพรวมตั้งแต่ระดับชาติลงมา พวกเราอย่าไปสนปลาชิว ปลาสร้อย องค์กรประกอบความผิดฐานฮั่วมา
จาก 2 ทาง ประกอบด้วย ทางแรก ต้องพิสูจน์ว่ามีการกระทำผิดต่อระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี หรือระเบียบ
มท.๑ว่าด้วยการพัสดุ ทางสอง ต้องพิสูจน์ “เจตนา” ว่าการกระทำผิดต่อระเบียบพัสดุดังกล่าว นั้น ใจ
เพื่อให้ผลประโยชน์แก่ผู้ใดผู้หนึ่งหรือไม่ หากใช้จบบเกม การพิสูจน์ถึงการกระทำความผิดต่อระเบียบฯนั้น
เป็นเรื่องพื้นๆของพวกเราชาวพนักงานสอบสวนที่กระทำได้ แต่การพิสูจน์ “เจตนา” เป็นเรื่องยาก
โดยเฉพาะหากเป็นงานของนักการเมืองระดับชาติ หรือของข้าราชการระดับสูง แต่มีไว้ว่าไม่สามารถทำได้
การที่จะสามารถทำได้ เราต้องรู้ในเรื่อง เศรษฐกิจ การกำหนดนโยบาย การจัดสรรงบประมาณและการจัดหา
แค่นี้ก็เสร็จเราแล้ว มันเป็นอย่างไง เดี่ยวผมจะบอก ประโยค Top Hit ที่นักการเมืองฝ่ายค้าน ชอบใช้เวลา
อภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาลก็คือ “ทุจริตเชิงนโยบาย” แต่พอตัวเองมาเป็นรัฐบาล ฝ่ายรัฐบาลเก่าซึ่งมาเป็น
ฝ่ายค้านก็โจมตีฝ่ายค้านเก่าที่มาเป็นรัฐบาลว่า ทุจริต เชิงนโยบาย เช่นกัน พวกกันแบบนี้ทั้งชาติไม่เห็นแก้ไข
อะไร แล้วความหมายของคำว่า ทุจริตนโยบาย ที่นักการเมืองพูดกัน มันหมายความว่าอย่างไร คำนี้ผมไม่
ทราบความหมายที่แท้จริงของมัน จนด้วยเกล้าจริงๆครับ แต่ก็พอเข้าใจด้วยตัวเองได้ว่า มันหมายถึงนโยบาย
ที่ออกมาไม่หวังผลว่าจะเกิดประโยชน์ต่อส่วนรวมอย่างแท้จริง แต่หวังผลที่จะเกิดประโยชน์แก่ผู้ออก
นโยบายเป็นหลัก แล้วจะพิจารณาอย่างไร โดยส่วนตัวผมพิจารณาจากหลักการที่เคยร่ำเรียนมาจากนิคั ท่าน
อาจารย์สอนว่า นโยบาย (Policy) ก็คือ การกล่าวถึงสิ่งที่ต้องการอย่างกว้างๆในลักษณะนามธรรม แต่ที่มา
ของนโยบายจะมาจาก 2 ทาง ทางแรกเพื่อแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่ ส่วนทางที่สอง เพื่อพัฒนาไปสู่จุดที่ตน
ต้องการ การกำหนดนโยบายว่าจะเลือกทางแรก หรือทางที่สอง หรือทั้งสองทาง ไปพร้อมๆกัน สามารถทำ
ได้โดยพิจารณาความเป็นไปได้(Possibility)ของปัจจัยหลักอย่างน้อย 6 ด้าน ได้แก่ สังคม เศรษฐกิจ การเมือง
กฎหมาย สิ่งแวดล้อม และคู่แข่ง ผ มขอเพิ่มจากที่อาจารย์สอน อีก 2 ด้าน คือ เทคโนโลยี และวัฒนธรรม
ประกอบกัน เมื่อพิจารณาจนได้ จุดอ่อนหรือปัญหา กับจุดแข็งหรือสิ่งที่ ต้องการพัฒนานี้ก็กำหนดนโยบายมา
รองรับ รายละเอียดตามรูปภาพ (1)

รูปภาพที่ 1

หากนโยบายที่ออกมาไม่สอดคล้องกับแนวทางจัดสาเหตุของปัญหา หรือไม่สอดคล้องกับแนวทางส่งเสริมจุดแข็ง ในทางกลับกันหากแนวทางจัดสาเหตุปัญหา หรือ แนวทางส่งเสริมจุดแข็งไม่สอดคล้องกับนโยบาย ก็ขอให้พวกเราช่วยกันจับตาคุณะครับ มันจะมีอะไรประหลาดๆออกมาแน่นอน ซึ่งเรียกว่า ทูจริตเชิงนโยบาย แนวทางส่งเสริมจุดแข็งกับแนวทาง จัดสาเหตุของ ปัญหาเป็นสิ่งสำคัญครับ เพราะว่ามันจะกลายเป็นสสารพัดโครงการเพื่อขอตั้งงบประมาณ ตัวอย่างเช่น หากรัฐบาลประกาศนโยบาย จะกระตุ้นเศรษฐกิจให้มีความเติบโต แนวทางที่ควรทำคือ การสร้างรายได้และลดรายจ่ายได้แก่การส่งเสริมการส่งออก การส่งเสริมการลงทุน หรือการส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีเพื่อการผลิต เป็นต้น ดังนั้นโครงการที่จะขอตั้งงบประมาณ มันก็ควรจะเป็นโครงการที่สอดคล้องกับแนวทางที่กล่าวมาข้างต้น อาจได้แก่ โครงการส่งเสริมการผลิตข้าวในที่ราบสูงหรือโครงการพัฒนาท่าเรือเพื่อการส่งออก เป็นต้น แต่ถ้ารัฐบาลประกาศนโยบาย กระตุ้นเศรษฐกิจ แล้ว แต่มีโครงการที่มารองรับ เป็นโครงการซ่อมถนนทั่วประเทศ หรือซื้ออาวุธ หรือโครงการสร้างบ้านพักข้าราชการ อย่างนี้ต้องมีอะไรอยู่ในกอไผ่แน่ๆ เพราะว่ามันไม่สอดคล้องกับนโยบาย กระตุ้นเศรษฐกิจ เนื่องจากมันไม่เกี่ยวข้องอย่างมีนัยสำคัญ ก็ กับการผลิต หรือการบริการโดยตรง ฉะนั้นผู้ที่นำถูกจับตามอง ก็คือ ส่วนราชการที่เสนอโครงการเพื่อขอรับการจัดสรรงบประมาณว่า เสนอโครงการ เพราะความไม่รู้ หรือเสนอเพราะมีเจตนาอื่นแอบแฝง หรือเสนอเพราะไปสั่งนักการเมือง

การจัดสรรงบประมาณนั้นหากดูผิวเผินบางท่านอาจจะคิด ว่า มันบอกอะไรไม่ได้มากนัก แต่ถ้าดูให้ลึกในรายละเอียดของการจัดทำงบประมาณ ประกอบกับหน่วยจัดหา มันสามารถบ่งบอกเจตนาได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่ เนื่องจากขั้นตอนการจัดทำและการจัดสรรงบประมาณ เป็นดังนี้ ตามรูปภาพ 2

หากหน่วยในกรมไม่ได้เสนอ ความต้องการก่อสร้างหรือซ่อมแซม ใน ขั้นตอนการจัดทำงบประมาณแต่จู่ๆใน ขั้นตอนการจัดสรรงบประมาณ กลับมีงบประมาณเพื่อใช้ในการก่อสร้างหรือซ่อมแซมลอยลงมา ให้แก่ หน่วยในกรม หากเป็นในลักษณะนี้ ย่อมมีอะไรแอบแฝงแน่นอน ต้องจับตามองหน่วยเหนือ หรืออีกกรณี หนึ่ง หน่วยในกรม เสนอความต้องการก่อสร้างขนาดใหญ่ ขึ้นไปยังหน่วยเหนือ แล้วได้รับการจัดสรร งบประมาณลงมา ดูเผินๆ ก็น่าจะเป็นเรื่องปกติถูกต้อง แต่ถ้าดูให้ลึกอาจพบเรื่องผิดปกติ กล่าวคือ ในการ เสนอความต้องการงบประมาณก่อสร้างนั้น หน่วยที่เสนอความต้องการดี งามมีแบบการก่อสร้างก่อน จึงจะรู้ ว่าวงเงินที่จะใช้ในการก่อสร้างเป็นจำนวนเท่าไร คำถามที่ตามมาคือ หน่วยเอาแบบกา รก่อสร้างมาจากไหน โดยเฉพาะการก่อสร้างที่ไม่มีแบบกลางไว้ เช่น โรงเผาขยะ ระบบรวบรวมและบำบัดน้ำเสีย ระบบประปา หรือถนนรูดอูโมงค์ เป็นต้น หากหน่วยได้แบบ มาจากการประกวดราคาแข่งขันจ้างออกแบบและควบคุม งาน ก็เป็นเรื่องปกติ แต่ถ้าไม่ใช่งานนั้นในภาษาชาวบ้านเรียกกันว่า “ลือกลสเป็ค” เมื่อถึงขั้นตอนการจัดหาให้ เชื่อได้เลยครับว่า บริษัทพาร์ทเนอร์ของผู้ออกแบบ จะได้สัญญาจ้างก่อสร้าง ส่วนผู้ออกแบบจะได้สัญญาจ้าง เป็นที่ปรึกษา ำโครงการ อย่างนี้เค้าเรียกว่า 2 เด้งครับ ซึ่งแน่นอน ว่าผู้ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับทั้ง 2 เด้ง คือ เจ้าหน้าที่รัฐ ซึ่งอาจเป็นเฉพาะเจ้าหน้าที่รัฐของหน่วยจัดหาโดยลำพัง หรืออาจจะเป็นเจ้าหน้าที่รัฐของหน่วย จัดหาร่วมมือกับเจ้าหน้าที่รัฐของหน่วยจัดทำงบประมาณ และนักกา รเมืองก็เป็นไปได้ แต่โดยปกติมักจะ เป็นอย่างหลัง บางท่านอาจสงสัยว่า ทำไมผู้ออกแบบก่อสร้าง จึงไม่ได้สัญญาจ้างออกแบบและควบคุมงาน แต่กลับได้สัญญาจ้างเป็นที่ปรึกษาโครงการ เรื่องมันเป็นแบบนี้ครับ ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ ฯ กำหนดให้จ่ายค่าจ้างออกแบบในอัตรา ๑ 2% ของราคาค่าก่อสร้าง ที่ ไม่เกิน 10 ล้านบาท แต่ถ้าค่าก่อสร้าง เกิน 10 ล้านบาท ให้จ่ายในส่วนที่เกินอีก 1.5% ดังนั้นหากราคาค่าก่อสร้าง วงเงิน 500 ล้านบาท ค่าออกแบบจะ เป็น 8.775 ล้านบาท และในระเบียบเดียวกันนี้กำหนดว่า อัตราค่าจ้างที่ปรึกษาให้เป็นไปตามความเหมาะสม และประหยัด ทั้งนี้ต้องไม่เกินกว่าอัตราที่ กวพ .กำหนด(ถ้ามี) คำว่า “เหมาะสมและประหยัด ” นี้แหละครับ คือช่องทำมาหากิน เพราะ กวพ .คงไม่สามารถกำหนดอัตราค่าจ้างที่ปรึกษาได้ทุกประเภทของการก่อสร้าง จากประสบการณ์ที่ผ่านมา พบว่า งานก่อสร้างวงเงิน 500 ล้านบาท ทางราชการจ่ายค่าจ้างที่ปรึกษาโครงการ เป็นเงิน 17 ล้านบาท อูแม่เจ้า มันเป็นไปได้แล้วครับพี่น้อง แทนที่ราชการจะจ่ายเงินค่าออกแบบเพียง 8.775 ล้านบาท

ที่ผมกล่าวมาทั้งหมดนี้ ก็หวังว่าท่านที่เข้ามาอ่านบทความ จะใช้เป็นแนวทางในการสังเกตและรวบรวมข้อมูลในเรื่องฮั้วและกา รทุจริตต่างๆ เมื่อได้ ข้อมูลตามสมควรแล้วก็อย่าให้การรวบรวมข้อมูลของท่านสูญเปล่า ขอให้ส่งข้อมูลของท่านไปยังหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย หรือ ปปช . เพื่อดำเนินการตามกฎหมายกับบุคคลพวกนี้ อันจะส่งผลให้สังคมไทย สงบสุข ร่มเย็น และเป็นธรรมเสมอกากัน สุดท้ายนี้ผมขอยกคำกล่าวของบรูซผู้ยิ่งใหญ่ มหาตะมะ คานธี เพื่อเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจของพวกเรา

“คนฉ้อฉล ไม่มีวันที่จะซื่อสัตย์ สุจริตได้”
